

SÁNTA GÁBOR

Vita

Eddig csupán, mondom, értem én;
nem csak magból lehet költemény.
Te azt mondod: „Így a fán rohadsz,
mankóddal a vesztedbe rohansz.”

Mire én: várjuk ki a végét,
csak a derekam hajlik hétrét;
nézd, az árnyékom még egyenes,
és barátom, ez a lényeg, ez!

„Régen vár állt ott, most kőhalom,
tollpiheként elfújtt szélmalom.
Hol zenekar, hol csak egy banda;
szép szónak látszó handabanda.”

Te sem vagy más, mint egy kintornás,
grimaszod sem grimasz: fintorgás.
„Te mondod, hitetlen apáca,
hímező-hámozó pojáca?!”

Közöny

Ej, mi dong? Előttem az asztal.
Szárnyas idő súgja: menj, ne dolgozz,
ha már a munkád sem marasztal...
Mint amikor csupán toldoz-foldoz
a fáradt fazekas, s csak tapaszt,
mert újat alkotni nincsen kedve.
Mondhatnám: a nem zörgő haraszt
és a málnásban motozó medve,
de – mert banális butaságok –
unom. Légy szállt ide. Odavágok.